

Bàn tay năm ngón

Bình-nguyên Lộc

Thầy giáo dò tên trong sổ rồi lại liếc học trò như để bắt mạch chúng, coi đứa nào xanh mặt vì không thuộc bài. Không thấy đứa nào tỏ vẻ lo sợ, thầy nhắm mắt chấm đũa thì trúng tên trò Kinh.

- Kinh, lên bảng trả bài ám đọc.

Trò Kinh vừa đứng dậy, vừa nói lên cử động của mình, bằng tiếng Pháp:

- Tôi đứng dậy, tôi ra khỏi bàn, tôi lên bảng và tôi đọc. Rồi tôi trả bài cũng bằng tiếng Pháp: „Đây là bàn tay của tôi, nó có năm ngón.“

- Sáu ...

- Sáu ...

- Sáu chớ ...

Cả lớp cười rộ lên một cái rần. Kinh giật mình, ngưng đọc. Thoạt tiên anh không hiểu gì hết. Nhưng chợt nhớ thì bàn tay mặt anh có sáu ngón, mặt, tai anh ửng đỏ. Anh vội giấu bàn tay mặt dưới cùi chỏ tay trái đang khoanh trước ngực.

Thầy giáo đập thước rầm rầm lên bàn và la:

- Cười cái gì. Trò nào còn cười bị phạt chép năm chục trang bài này. Trò Quang, ta không nên ... làm sao ?

Trò Quang đứng dậy. Sợ sệt đọc: “Ta không nên nhạo báng người tàn tật”.

- Tốt, giỏi, ngồi xuống !

Kinh lẩn qua, trở lại mãi, không sao nhắm mắt được. Anh nhớ rõ từng chi tiết buổi học trên đây, mười sáu năm về trước và thương hại cậu bé tội nghiệp, thuở ấy đã chịu biết bao khổ nhục giữa đám trẻ tàn ác, cũng vì cái ngón thứ sáu này.

Anh giơ bàn tay lên xem. Cái ngón dư đó, mọc từ bên hông ngón cái, cong quát vô như càng tôm, càng cua. Da nó non, mịn, hơi ửng hồng. Đầu ngón, một móng tay nhỏ xíu, nhọn hoắt, cong như ngói ống lợp chùa.

Thật là dị kỳ, không giống anh em nó chút nào, y như là ai mới nghịch gắn nó vào đó, và nó làm bằng những chất gì khác hơn là thịt và da.

Hèn chi trẻ nhỏ hồi đó và người lớn bây giờ không đùa sao được. Phải chi ai cũng có sáu ngón, thì anh sẽ được coi như người thường, đàng này...

- Ờ, Kinh nghĩ, tại sao người đời cứ muốn cái gì cũng giống nhau hết, khác một chút là họ không tha. Mình mặc một bộ đồ một xưa họ cũng cười, mình dạy con theo phương pháp riêng của mình, họ cũng công kích. Mình có một tư tưởng nào hơi bạo, hơi đi trước họ, họ không khỏi nhìn mình như nhìn một người điên.

Kinh bật cười, nghĩ đến một người kia bỗng dựng mọc đuôi dài. Chàng thấy trong trí đám người đi theo thằng cha có đuôi, mặc sức mà bàn tán mà chế giễu. Rồi chàng nhớ

đến bọn đầu cơ, luôn luôn rình một dịp tốt để hốt tiền. Bọn này không khỏi thương thuyết với người có đuôi, nhốt va lại trong một cái lều bằng bố, giữa chợ đông, rồi thì lũng tùng xòa, lũng tùng xoèn mại vô, mại vô, người có đuôi, năm các vô cửa nè !

Kinh lại nhớ đến những bức tranh khô hài ở một tờ báo ngoại quốc kia. Tranh vẽ một nhà thông thái chế ra một hỏa tiễn rồi bắn mình lên sao Mars. Tới nơi thấy người sao Mars có ba chơn, mũi dài như vòi voi, không trái tai. Những người này bu quanh nhà thông thái và nói với nhau: "Các anh coi, thằng người dưới quả địa cầu mới dị tướng, xấu xí làm sao !"

Thì ra óc loài người rất hủ lậu. Cái người thượng cổ đã dựng lên một cái chòi để ở, không thích ở lỗ nữa, không biết đã bị đồng loại rầy rà, làm tình, làm tội đến bao nhiêu.

Kinh thở ra dài: Loài người cứ muốn giống nhau, lại muốn cái gì cũng giống loài người. Họ bày ra đấng Tạo Hóa, đấng Cứu Thế với hình ảnh giống hình ảnh họ, với tư tưởng và tình cảm gần gũi họ, hơi khoáng đạt, trong sạch hơn một chút, một chút thôi. Còn cái anh chàng nào đã tạo ra Tiên đó, thì lại càng dị hơn nữa. Va cho Tiên là người phạm tu thành và vẫn còn giữ rất nhiều phạm tánh.

Phải chăng vì tánh đó, thu hẹp lại, mà thuở nhỏ anh đọc truyện Tàu cứ tưởng tượng Trương Phi, Tiết Nhơn Quý là người Việt Nam, rồi đến mười lăm mười sáu tuổi, khi biết rõ lại họ là người Tàu, anh tức mình sao những nhơn vật anh yêu lại không phải người đồng chủng.

Kinh rờ ngón tay dư. Nó mềm mại như bằng bột. Tuy ngón tay đó cũng nghe được xúc giác, nhưng anh cảm thấy sự đụng chạm đó không giống khi anh rờ những ngón khác. Như là ngón thứ sáu đó không thuộc vào thân thể anh.

Kinh có tiếng người lập dị. Đó là lời xét đoán của người chung quanh anh. Thật ra những cái dị ấy, anh tự nhiên mà có, chớ không cố ý lập ra, và không cần dư luận, anh không thèm sửa đổi cho giống người ta.

Nhưng cái dị của ngón tay này thật là để không được nữa.

Anh làm ở Bưu điện. Mấy năm nay anh ngồi phòng bút toán ở trong. Năm nay anh đổi ra "ghi-sê".

Thật là phiền. Mỗi khi anh bán ra một con cò, là có cả chục con mắt ở ngoài dòm cái ngón tay chướng ấy. Chắc ngoài họ bảo nhau: "Ở sở Bưu điện có thầy sáu ngón". Khi họ sai thằng nhỏ đi mua cò, chắc họ dặn: "Mấy cứ lại chỗ thầy sáu ngón tay là đúng chỗ bán cò."

Kinh khổ sở tưởng như nội Sài Gòn người ta cứ ăn no rồi bàn nhau về cái ngón dư của anh.

Ra đường, anh đoán ai cũng nhận ra anh, và luôn luôn anh nhét tay vào túi quần.

Phiền nhứt là phải thối tiền cho phụ nữ. Hễ thối tiền thì phải chưng bày cái bàn tay (khổ, lại là bàn tay mặt là bàn tay làm việc) có tật ấy ra lâu hơn khi bán cò. Những cái mỉm cười kín đáo của những cô gái đẹp trước cục thịt dư sao mà nó mỉa mai, hỗn láo đến thế?

Một hôm một bà đầm già thân mật hỏi: “Sao thầy không cắt nó đi ?” Mà lại hỏi trước một công chúng phụ nữ đông đảo. Anh muốn hụp xuống phía sau ghi-sê mà trốn những nụ cười tàn ác kia.

À, cái mụn đầm mới vô lễ chưa. Mắc mớ gì đến mụn chó ?

Kinh thâm oán mụn đầm đó, nhưng từ ngày ấy anh mới sực nhớ ra là có thể loại cái khó chịu này ra khỏi thân thể anh.

„Ờ, ờ, tại sao thuở giờ mình không nghĩ đến. Có gì đâu, phụ một cái là mình được như người thường. Mình không đến nỗi xấu trai. Nếu không có cục nợ ấy thì cũng là người dễ coi như ai. Ờ, mà có đau đớn lắm không nè ?” Anh đi hỏi thăm một bác sĩ hện ngày giờ cần thận.

- Không, không đau đớn gì đâu, bác sĩ nói, như con kiến cắn é mà !

Kinh yên lòng. Nhưng đêm nay, cái đêm trước ngày „long trọng” ấy, anh nghe ngai ngại. Không biết nó sẽ đau đến bực nào. Không, mà mình sẽ bậm môi rán chịu, không rên la chi cho bác sĩ cười. Làm trai mà ! Anh nghĩ cái ý làm trai một cách trịnh trọng như là một chiến sĩ sắp ra trận ngày mai.

Kinh cầm ngón tay lúc lắc, bụng bùi ngùi:

- Mấy mươi năm rồi, mây ở với tao. Thôi mai này vĩnh biệt nhé !

Kinh ngạc nhiên vì chợt nghe mình thành thật buồn vì sự chia ly này.

- Mình đa cảm đến thế à ?

*

- Lại chích lần nữa à, thưa ông ?

Bác sĩ cười hì hì đáp:

- Nhiều lần nữa chớ. Thứ thuốc tê này, chích đâu thì có hiệu quả đó, chỉ ở đó thôi. Thành ra tôi phải chích ít lắm là bốn phát chung quanh gốc ngón tay.

Bác sĩ rút kim ra, lụi phía bên kia, Kinh đau điếng.

- Phải dè đau như vậy, tôi không đòi thuốc tê. Để vậy cắt có lẽ ít đau hơn.

- Phải có thuốc tê vì còn đốt.

- Đốt ?

Bác sĩ không trả lời, cắt sực một cái, ngón tay đã rút xuống mâm.

Ông tiếp lấy cái sắt trắng nướng đỏ mà thầy khán hộ vừa trao tới.

Kinh nghe lạnh cả mình. Nhưng không sao. Chỉ nóng vừa thôi khi cây sắt lửa ấy rà lên vết thương.

Trên đường về, Kinh nghe nhẹ người, tuy cái ngón dư ấy chỉ cân nặng độ hai chục gram.

Chỉ nửa phút thôi là anh biến ra một người thường, sung sướng y như người khác. Bắt tay ai họ không còn nhìn xuống nữa. Thôi, từ đây tha hồ mà thối tiến nhé.

Kinh lấy làm lạ sao người đời thương hại sự thiếu, như là nhường nhịn người cụt tay chẳng hạn, mà không ưa sự dư. Có ông Phán trong số chỉ vì dư tiền nhiều mà bị anh em ghét. Còn cái thằng cha Quân, thua xiểng liểng, nợ tứ giáng lại được họ thành thật thương xót.

Được sống như người thường ? Ý nghĩ đó cứ trở lại làm anh hớn hỏ như mới được của quý. Tâm trạng anh là tâm trạng của một người tù mới mãn hạn. Anh nhìn mọi người qua đường tự hào rằng ta đây cũng như ai.

*

Nhưng từ đó, Kinh thấy đời mình thật là nhỏ nhoi, tầm thường như những cái tầm thường khác.

Ở ghi-sê không có lấy một cô gái đẹp nào tỏ vẻ thán phục bàn tay năm ngón của anh hết. Anh cố ý xía tiền chăm chăm, và chỉ làm cho người ta bực mình. Cho đến cái cô má lún đồng tiền thường lui tới Bưu điện, cái cô mà nụ cười tinh quái hơn ai hết trước kia, bây giờ hình như cũng quên rằng có một thời anh đã mang một bàn tay khác phàm.

Mà nghĩ cũng phải. Bàn tay của anh chỉ là một bàn tay thường thôi, có gì đâu mà người ta phải chú ý đến ? Và chủ nó chỉ là một anh thợ ký thường như muôn ngàn anh thợ ký thường khác.

Kinh thở dài:

- Được yên thân lại không thú bằng bị quấy rầy !

Anh cảm thấy đã hiểu tầm hạnh phúc. Hạnh phúc của anh là ở những khi ao ước được như người thường, ở những lúc tưởng tượng mình chỉ có năm ngón như ai. Anh triết lý: "Hạnh phúc ở chỗ muốn, chớ không phải ở chỗ được".

Bỗng anh nhớ ra một điều, thành thật và thắm thía hơn ý tưởng trên: "Bây giờ mình mới biết sợ sự tầm thường !".